

HERKESİN HİKÂYESİ

Ercan KÖKSAL

Herkesin bir hikâyesi vardır dedi, adam. Sonra iki parmağının arasına sıkıştırdığı sigarasını ağzına götürdü ve dumanını uzunca içine çekti. Oturduğu siyah deri koltukta geriye yaslandı. İki kolunu yanlara açarak gerindi. Gerinirken daha bir çirkinleşti. Bu hâliyle evcil bir ayıdan farksızdı. Aniden toparlandı ve bakışlarını karşısında iki büklüm oturan adamın üzerine dikti. Adamın oturduğu yerde omuzları küçülmüş, çocuk kadar kalmıştı. Mahcup ve tedirgindi.

“Acaba buraya gelmekle hata mı ettim?” diye düşündü. Fakat başka bir çıkar yolu olmadığını hatırladı. Mecburdu. Bu çirkin ve suratsız adamın davranışlarına bir süre katlanmak zorundaydı. Adam, karşısında gözlerini üzerine çivilemiş, hiçbir şey söylemeden dik dik bakıyordu. Bir yandan da masanın üzerinden aldığı zarf açacağıyla oynuyordu. Aralıklarla homurtuları duyuluyordu yalnızca. Bir de sıkılmış olduğunu karşındakine hissettirmek istercesine arada iki elini başına götürüyor, alından geriye doğru saçlarını sıvazlıyordu.

Kül tablasının kenarına iliştirdiği sigarasını eline aldı ve yeniden ağzına götürdü. Bir firt çektikten sonra konuşmaya başladı.

“Şimdi anlat bakalım, derdin nedir?”

Karşısında on beş dakikadır oturuyor ve kendisine bir çift söz söylemesini bekliyordu. Fakat ilk cümle adamın ağzından çıktığında yine de hazırlıksız yakalanmıştı. Birkaç saniye öylece kalakaldı. Sonra kendisini toparladı ve kelimeler dilinden birer birer dökülmeye başladı.

*

Kahraman, hikâyesini anlatmadı. Onun yerine birkaç kelime söz söyledi. Fakat ben kahramanın söylediklerini yazamadım. Bu işi bir sıraya koyamadığım ya da kurgulayamadığımdan değil. Sadece içimden yazmak gelmediği için.

Heyecanla yazdığım ilk cümle muhteşem bir hikâyeye kapı aralayabilirdi. Fakat cümleler birbirini takip ettikçe bende yazma isteği sönmeye başladı. Yazdığım

satırları ne için ve kimin için yazıyordum? Yazmak, kendimi tatmin etmekten başka hangi yüce davaya hizmet ediyordu?

Oturduğum masada bilgisayarın karşısında acı ve ıstırap avcılığı yapıyordum. Hikâyesini yazdığım hayatları yeterince tanıımıyordum. Onların acı ve ıstırapları karşısında benzer acıyı duymuyordum. Aksine hikâyeye kapı aralayacak bir acı bekliyordum. Kendimi bir odaya hapsediyor, perde ardından olanları, olacakları seyrediyordum. Sermayesi keder ve ıstırap olan bir mesleği devam ettirmenin anlamsızlığı beynimin bir köşesine çöreklenmişti.

Adamın karşısında iki büklüm oturmuş, derdini anlatmaya çalışan mağdur üzerine onlarca hikâye üretilebilirdi. Belki de bu mağdur ve mahcup insan savaştan kaçmış biriydi. Belki kan davası nedeniyle katledilen bir ailenin son ferdi. Belkiler çoğaltılabilir. Fakat bunun ne önemi var? İşin en ilginç yanı ise anlatıcıların hiçbirinin böyle bir trajediyle karşı karşıya kalmamış olması. Kurgu, yalan, uydurma...

Oturduğum masadan kalktım ve içeri odaya geçtim. Koltuğun üzerinde duran kumandayı alıp televizyonun kanalları arasında gezinmeye başladım. Şu an yaptığım şey içeri odada yapmış olduğum işten daha akıllıcaydı.

*

İçeri odaya, adamın yanına girerken aslında bir beklenti içerisindeydim. Ama o “Herkesin bir hikâyesi vardır.” sözü ve birkaç dakika sonra sorduğu sorudan sonra fikrim bir anda değişti. Bu adam bana yardım edemezdi. Zira gözlerinde en küçük bir merhamet ışığı göremedim. Yüzüme bakıp bana cevap verirken öylesine umursamaz bir hâli vardı ki! Benim yaşadıklarımı anlayabilmesine imkân yoktu. Bunu ancak odaya girip birkaç dakika hareketlerini takip ettikten sonra anlayabilirdim.

Onun yanına neden girdim? Biliyorum, hepiniz bu sorunun cevabını bekliyorsunuz. Pekâlâ, cevap vereyim.

Öncelikle şunu bilmelisiniz; ben bir dilenci değilim. Fakat maddi anlamda dibi görelî bayağı bir zaman oldu. Şimdiki hâlimle bir dilenciden bile daha zor durumdayım. Hâlbuki dilencilerin orta gelirli bir vatandaş kadar kazanç elde ettiklerinden zerre şüphe duymuyorum. Neyse, asıl konu bu değil. Konumuza dönelim. Odaya neden girdiğimi anlatacaktım. Bu konuya döneceğim. Ama önce onunla ilgili gözlemlerimi aktarmam gerekiyor.

Odaya girip koltukta oturmuş beklerken adamın gayet çığ bir şekilde “Herkesin bir hikâyesi vardır.” deyip elindeki sigarasını ağzına götürdüğü o andaki çirkinliğini görmeliydiniz. Yeri gelmişken ifade etmeliyim. Yazarın söylediği gibi iki büklüm oturmuş ezik bir insan profili çizmiyordum. Mahcup ve tedirgin de değildim. Hem neden mahcup ve tedirgin olayım ki! Bu kısım tamamen yazarın uydurmasıdır. Şimdi konumuza dönebilirim.

Ne diyordum?

Hahh !

İşte o an, yanlış bir mekâna geldiğimi anladım. Fakat bir kez içeri girmiş bulundum. Nasıl oldu, bilmiyorum, oturduğum koltuktan kalkamadım. Ama bu koltuktan kalkamayışımın sebebi yazarın söyledikleri değil, başka bir şeydi beni orada tutan. Sanki adamın o iğrenç bakışlarına kilitlenmiştim. Hele o iki kolunu yanlara açıp gerinmesi yok mu? O vakit odadan bir an evvel çıkıp gitmenin tam zamanı olduğunu anladım. Fakat bunu da başaramadım. Oturduğum koltuğa âdeta çivilenmiş gibiydim, ne hareket edebiliyor, ne de yerimden kalkıp gidebiliyordum. Sanki vücuduma inme inmişti. Ne ben bir şey söyleyebiliyordum, ne de o bana bir soru soruyordu. Karşılıklı susuyorduk. Saniyorum bir çeyrek saat öylece kalakaldım.

Evet, en son adamın yanına neden girdiğimden bahsediyordum. Aslında neden girdiğimi az çok anlamışsınızdır. Zira maddi durumumun hiç iyi olmadığından yukarıda biraz bahsettim. Belki bana burada küçük bir iş verebilirdi. Çaycılığa, temizlikçiliğe bile razıydım. Yeter ki az çok bir şeyler kazanıp eşime ve çocuklarıma eklemek götürebileydim. Fakat o tavırları yüzünden iş istemekten vazgeçtim.

Çıkıp gitmeden evvel birkaç söz etmem gerekiyordu. Ne desem bu adama had-dini bildirebilir ve şu an içinde bulunduğum durumu unuttururdu?

Bütün cesaretimi topladım. Oturduğum koltukta doğrularak;

“Bey Amca, “Herkesin bir hikâyesi vardır.” diyerek mevzuya girdin, ama konuşmama bir fırsat bırakmadın ki! Bu civarda mobilya ticareti için bir dükkân arıyordum.”

Bu sözü duyunca yayıldığı koltuktan fırlayarak ayağa kalktı. Hiç bozuntuya vermeden sözlerime devam ettim.

“Sizin burayı tarif ettiler, geldim. Fakat daha konuyu açmadan başka bir telden konuşmaya başladınız. Söyleyeceklerimi boğazıma tıktınız. Oradan bakınca ezik gibi mi görünüyorum?”

Şimdi rolleri değişmiştik. Şaşkınlık sırası adamdaydı. Devam ettim.

“Birkaç dakika şöyle dükkâna göz attım da burası benim aradığım özelliklere sahip değil. En iyisi başka yerlere bakmak!”

“Hadi hayırlı işler.” diyerek dükkândan ayrıldım.

Adam geride şimdi bir et yığınınından farksızdı.

Canım siz de öyle her yazarın yazıp söylediğine inanmayın!